

Biblija - najviše čitana Knjiga na Zemlji

Uvod u Spasilački plan Božij

I među najviše rasprostranjenih Knjiga na Zemlji zauzima Biblija s velikim odstojanjem toga prvoga mesta. Jedino od 1960 do 2010 bilo je odprilike 3,9 Milijarde primeraka u celom svetu prodane. U izdavanju svetskog udruženja Biblijskih društava u 542 jezika i dijalekata prevedena. Biblija je ta jedinstvena Knjiga, koja nas informiše od početka vremena, i šta će se na samom kraju dogoditi. U njoj je celokupna čovečanstvena Istorija već unapred bila napisana. Takođe i to, šta se sad događa, jeste u tom biblijskom Proročanstvu od Starog i Novog Testamenta unapred rečeno.

Ovo izlaganje je za svo Čovečanstvo dobre volje kod svih Naroda i Jezika preko čitavoga vasionoga sveta usmereno. Pored šest Glavnih religija u Jevrejstvu, Hrišćanstvu, Islamu, Taoismu-u, Budism-u, i Hinduism-u, šire pojedini broj na dvanajest Svetskih religija. To je već razumljivo, da sve one o sebi smatraju, da Istinito veruju. Zatim postoje još mnoge Prirodne - Plemenske religije. Svi je su u tome ubeđeni, da se nalaze na pravilnome Putu, i Religiji. Može li u opšte jedna tačna Religija da postoji, koja je nastala kod toka vremena i da se povraća ka jednom samrtnom čovjeku? Naravno jesu lična Osnovna ubeđenja i Dostojanstvo čovekova nedodirljiva, jer svaki čovek ima tog prava, to da vjeruje, šta on tačno drži. Ipak i to takođe pogađa, da svaka od jednog čovjeka započete Religije nedostaje Krajnji i stvarni Apsolut, koja je preko svake sumnje uzvišena. Religiozna strujanja je su vremenski, tačno prihvaćeni, samo su za ovaj prolazni život odgovorni. Svaka filozofija, ideologija, takođe i teologija, imaju njihove ljudske granice i ostavljaju to odlučivajuće Pitanje konačno bez odgovora.

Postoje stvari, koje se našoj proceni potpuno izvlače, koje su po sebi konačne. Da je čovek po obličju Tvorca bio stvoren i sa stvaralačkim sposobnostima bio opremljen, jeste jedna takva činjenica. Kroz nevjerstvo i neposlušnost jeste čovečanstvo kroz grehovnoga pada u Raju bio isključen iz večnoga zajedništva s živim Bogom i toj smrti predan, i ništa u životu nije tako jamčano kao što je smrt.

Svo vremensko ima jednog početka i imaće svojeg kraja. I samo to što nikada nije počelo, ne će nikada da završi. Dostup k Večnosti nije bio položen nama u kolenki. Naše rođenje je bio naš ulazak u vrijeme. I kao vremenska stvorenja mi nemamo automatski večni život: i to nam može samo podati večni Bog.

Biblija se pokazuje kao jedinstvena Knjiga, koja je po pravu nazvana Sveto Pismo i Riječ Božija. Nju ćemo mi za nekoliko važnih tema zajedno pregledamo. Samo u njoj će nama sve od samog početka - od Postanja neba i zemlje - do kraja vremena i preko toga vremena biti objavljeno.

Pre nego se mi s time zauzmemo, što preko vremena prolazi, želimo mi da posmatramo taj Ulazak Večnoga u istoriju vremena. Najpre mi vidimo Boga u tvorevini. Veličanstvena tvorevina univerzuma je jedna činjenica i postavlja koda svakoga logično misaonoga čovjeka unapred Tvorca. Božij red za sva živa bića u vodi, na zemlji i u vazduhu, i sve biljke, sva drveta, sejanje i žetva, život i razmnožavanje posred vidljive tvorevine - sve to ostaje lično svedočanstvo Tvorca. Šta na primer, može da se kaže o teoriji evolucije na odnošenju božanstvene realnosti tvorevine? Ona je samo jedan očajni pokušaj, Tvorca i tvorevine odreknuti. To je samo jedna teorija, dokle je tvorevina lična realnost. Dokazane činjenice prosto govore same za sebe. Do sadašnjega dana sve rađa po svojim vrstama, kako je Tvorac kazao (1 Moj 1:12). Kada je čovek o Svemogućem i Sveprisutnom Bogu čuo, tako može on videti duhovno - otvorenim očima tvorevinu.

Čovečanstvo je od samog početka praćeno bilo od Istorijskog tragičnog zbivanja, gde je vjera iznova mnogih bila potrešena. Još nije Gospod neba nastupio Carovanju na zemlji. Još vlada knez ovoga svijeta i tame, ispod čijega uticaja svo čovečanstvo stoji. I samo ako se pojedinci kroz jedno lično doživljeno obraćenje k Iskupitelju tom lukavom uticaju povlače, otvara se on božanstvenom uticaju. U molitvi Oče naš mi se još uvek molimo: »Da dođe carstvo tvoje!« I ono jamčano dolazi! Vreme je blizu. I znak vremena ukazuje na to.

Za orijentaciju

Biblija , Stari Zavjet, bio je za sledeće napisan na jevrejskom jeziku. Jevrejski jezik je bio tačno prvih 1750 godina, do izgradnje Vavilonske kule, jedinstveni jezik na zemlji. (Moj 11:6 - 7). U 1 Moj 14:13 bio je Avraam »Jevrej« nazvan. U 2 Moj 7:16 Mojsije je kazao Faraonu: **»Gospod Bog Jevrejski, posla me k tebi da ti kažem: pusti narod moj da mi posluži u pustinji!«** Gospod Isus posle Njegovoga uznesenja takođe govorio jevrejskijem, i tako glasilo svedočanstvo Pavla: „**A kad mi svi padosmo na zemlju, čuh glas *gdje govori meni i kazuje Jevrejskijem jezikom* ...«** (Apos 26:14). U jevrejskom jeziku imaju ličnosti, imena i mesta označavanja često jednog značaja, koji kod prevoda na druge jezike ne dolaze uvek na izražavanje.

Stari Zavjet završava se s prorokom Malahije, koji je živio oko 400 godina prije Hrista. A do toga vremena postojalo je pet Mojsijevih knjiga, a proroci i psalmi u pergamentnim rolama. Tek u tom vremenskom periodu od 300 do 200 prije Hrista bio je Stari Zavjet s njegovijeh 39 knjiga obuhvaćen u jednu celinu. Te pojedine pergamentne role su i dalje ostali. U Kumran-e, na mrtvom moru bili su nađeni 1947 i 1956 najstariji poznati Biblijski rukopisi, a pored njih je bila jedna nepovredena

pergamentna rola 7,3 m., dužine, knjiga Isaije, psalmi, i knjiga Danila. Možemo ih vidimo u Izraelskom muzeju » Škrinja knjige« u Jerusalimu. Isus, naš Gospod i Spasitelj, jeste u Luc 24:44 - 45 tri podjele, o zakonu Mojsijevu, psalmima, i prorocima naglasio: »... **da sve treba da se svrši što je za Mene napisano u zakonu Mojsijevu i u prorocima i u psalmima.**« Jednom je čitao On u sinagogi u Nazaretu iz pergamentske role proroka Isaije (Isa 61:1) a zatim kazao: » **Danas se izvrši ovo Pismo u ušima vašima**« (Luc 4:16-21). Činjenički u to vreme ispunilo se onda preko sto proroštva Staroga Zavjeta, koji pripadaju k Božjemu spasilačkom planu.

Jevrejski Stari Zavjet je bio preveden od jevrejskih naučnika na tadašnjem Svetskom grčkom jeziku oko 250g. do pri. Hri, u Aleksandriji, Egipta. Ti jevrejski naučnici Tore u Izraelu nisu priznali toga prevoda, nazvanoga "Septuaginta LXX". Već u tome su cenjena i važna smisao značenja, koja iz jevrejskoga teksta dolaze, gde čitaocu često ne podaju poznavanja. Zbog toga bi trebalo u ovome izlaganju, gde je potrebno, prvobitnog značaja, kao što se u jevrejskom tekstu dobro može vidi, može pokaže. Zatim isto i za te pojedine, koji vladaju u više jezika, zavisni od rukovodstva i otkrivenja Duha Božjega. Mi verujemo u aposolutno nadahnuće Svetog Pisma, koja u samoj sebi kroz potpunu saglasnost legitimirana od Staroga i Novoga Zavjeta.

Novi Zavjet sa njegovih 27 knjiga je nastao kao »Kanon« tačno kod prvih hrišćanskih stoleća. Zatim se dogodilo, šta je Luka u njegovom Jevanđelju uvodno izložio: »**Budući da mnogi počese opisivati događaje koji se ispuniše među nama.**« Od mnogih preostala su samo četvorica, smatram, Matej, Marko, Luka, Jovan, čija su opisivanja bila kao »Jevanđelja« prihvaćena u biblijski kanon. Oni su zato bili određeni, šta je bilo dogođeno u životu i radu Isusa Hrista i pripada k Istoriji Spasenja, ostave sledećim pokolenjima. Svako Jevanđelje ima svoj sopstveni stil. Unjihovoj raznovrsnosti oni vide opširno obličje našega Gospoda i Spasitelja, započeto s Njegovim rođenjem i uznesenjem na nebo.

Matej na primer odmah privodi k tom dokazu, koji se sa rođenjem Hrista i proročanstvom ispunjava iz Isa. 7:14: »**Ēto djevojka će zatrudnjeti i rodiće Sina, i nadjenuće mu ime Emanuilo**« (Mat 1:18-25). U gla. 2:1 - 6 on saopštava o rođenju u Vitlejemu i naglašava ispunjenje obećanja iz Miheja 5: »**A ti Vitlejeme ... iz tebe će mi izaći koji će biti Gospodar u Izrailju!**«

Marko započinje s obadva starozavjetna proročanstva, koji su pogađali službu Jovana Krstitelja, smatram Isaija 40:3: »... *glas je nekoga koji viče:*

»Pripravite u pustinji put Gospodnji!« i Malahije 3:1: „Evo ja ću poslati anđela Svojega preda Mnom ...“

Luka saopštava odmah u prvoj glavi o poseti u hramu Anđelom Gavrilom Zariji, koji mu je unapred kazao o rođenju Jovana Krstitelja, i takođe o poseti Anđela Gavrila Mariji koji je rođenje Iskupitelja saopštio: **»I reče joj anđeo: Ne boj se Marija! Jer si našla milost u Boga! I evo zatrudnjećeš, i rodićeš Sina, nadjeni mu ime Isus (jev.: Jašua).«**

Jovan se vraća natrak Prapočetku i svjedoči: **»U početku bješe Riječ ...»** (Jov1:1). **»... I riječ postade tijelo i useli se u nas ...«** (S 14).

I tako ko, čita sva četiri Jevanđelja, prima jednog celokupnog pregleda, o životu i radu, o službi, smrti, stradanja, vaskrsenja, i uznešenja našega Iskupitelja k visokoj tački Istorije spasenja, kao što je već bilo u Starome Zavjetu objavljeno.

Posle Jevanđelja slede »Djela apostolska« od Pracrkve, zatim Poslanice apostola, i na kraju, Otkrivenje Isusa Hrista, koje je bilo udodeljeno apostolu Jovanu na ostrvu Patmos.

Posle su Jevanđelja i poslanice Apostola čitali u lokalnim crkvama i predavali dalje: **»... i kad se ova poslanica pročita kod vas, učinite da se pročita i u Laodikejskoj crkvi«** (Kol 4:16). Propovijedanje je otišlo po čitavome svijetu, kako je Gospod u misionarskoj zapovijesti bio zapovijedio.

Pa do pronalaska savremenoga štampanja knjiga i do 15. stoleća bili su tekstovi uvijek iznova prepisivani rukom. S prevodima na druge jezike došlo je deljenje po glavama, a zatim i podela u stihove. Još jednom je potrebno istaknuti i to, da nisu upoređivanja mnogih prevoda - kako bi cenjeni oni bili -, koji nam jasnost donose, nego da samo Duh Božiji ispituje i dubine Božije (1 Kor 2:10) i uputiće vas na svaku istinu (Jov 16:13). Jer slovo, napisane Riječi mora nama ka otkrivenoj živoj Riječi postati. Ali Riječ Gospodnja ostaje dovijeka (1 Pet1:25; Isa 40:8).

Ko zaistinski vjeruje, ostavlja Božju potvrđenu važeću Riječ

Mi pitamo, i Bog ogovara kroz Njegovu Riječ: Šta hoće Bog nama da kaže kroz Stari Zavjet? I šta je nama Bog poklonio kroz Novi Zavjet? Šta je istinska Vjera i šta je izvrnuta Vjera. Da li je namešteno Hrišćanstvo, je su li mnoge crkve Crkva Isusa Hrista?

Svima, koji se zanimaju sa ovom temom, je poznato, da su u Starome Zavjetu bila dana obećanja, koja se kod novozavjetnoga Spasilačkog

vremena ispunjavaju. To je takođe poznato, da Sveto Pismo usred Hrišćanstva biva različito tumačeno. To započinje već kod prvog Stiha Biblije i završava sa zadnjim.

...Ovde bi trebalo da se pokaže, da je Bog stvarno samo u Njegovoj originalnoj Riječi i kroz nju govori k nama, i kako se taj neprijatelj kao taj protivnik Božji kroz tumačenja uvukao i ljude preko religioznog načina prevarava. On je prvi izvrtitelj Riječi Božije, taj, kako će u 1 Moj 3 biti obavešteno, stojao pred Jevom s takvim argumentom: »Je li istina da je Bog kazao ...?«, Tako je on posejao sumnju i proizveo grehovni pad, odvajanje od Boga. On još uvek postavlja to tako, pod sumnju, šta je Bog kazao, i podaje svoja sopstvena tumačenja. On utiče, svugde, gde toliko može - kod teologičarskih fakulteta - i hrani intelekt ljubitelje znanja, koji rado jedu od drveta znanja, i ako ima sve zato posledicu duhovne smrti.

Bog /Elohim - Gospod/Jahweh Dragocena Upoređivanja

Septuaginta prevodi jevrejsku Riječ »Elohim«, da od Mojsijeve1:1, stiha 1, celokupno 3526-ta i podaje se u našoj Bibliji kao reč »Bog« ponovo biće podana, kao »Theos« a ta Riječ »Jahweh«/JHWH, da u našoj Bibliji od 1 Mojsijeve 2:4 i to 4024-ta kao »GOSPOD« napisano stoji, sa »Kyrios«. U Riječi povezivanja »Elohim-Jahweh«/ »Bog-Gospod« mi nalazimo u Bibliji 6356-ta.

Svakome jevreju bilo je i ostaje jasno da se stime »Elohim« podrazumeva jedan i jedinstveni Bog, Tvorac neba i zemlje. On se jeste smatram u Starom Zavjetu kao »Jedini« predstavio, koji On jeste. On, taj Vječni, ne eksistira u jednoj Osobi-Množine, nego pokazuje Sebe u mnogostrukosti Njegovog otkrivenja (teofanija) kao Tvorac, Održavalac, Iskupitelj, Car, Sudija i t.d. To nisu imena, nego lična, u odnošenju k Bogu svojstva. Boga ne zovu »Tvorcem«, On je Tvorac. On se ne zove »Car«, On jeste Car. On se ne zove »Sudija«, On je Sudija. On se ne zove »Spasitelj«, On je Spasitelj, i t.d. - i pored svega toga On je zauvijek **Taj isti**.

Samo još nekoliko primera: U 1 Moj 14:19 On nastupa kao »**El Eluon**« - kao Bog Višnji: »... *blagosloven da je Avram Bogu višnjemu - **El Eluon**, čije je nebo i zemlja.*«

U 1 Moj 17:1 On se javlja Avraamu kao »**El Shaddai**« - kao Bog svemogućí: »... *Ja sam Bog svemogućí - **El Shaddai**: po Mojjoj volji živi i budi pošten.*«

U 1 Moj 21:33 napisano »**El Olam**« - vječan Bog: »*Avram ... i ondje prizva Ime Gospoda Boga vječnoga - **El Olam - a.***«

U Isaije 9:5 mi nalazimo obećanje o rođenju Sina: »... *Ime će mu biti: Divni, Savjetnik, Bog silni - El Gibor, Otac vječni, Knez mirni ...*«

Sve jevrejske Riječi, koje sa **El** - počinju ili završavaju na - **el**, svjedoče o Bogu. Tačno tako imamo mi sve Riječi, koje počinju sa **Jah** - ili sa - **jah** završavaju, u jednom odnošenju na Jahweh - GOSPOD. To je apsolutno važno i isključuje svako tumačenje. Tako na primer »**Emanu - el**« označava: »Bog s nama« ; »**Izra - el**« = »Borac Božij«; »**Vit - le**« = »Dom Božij«; »**Dani - el**« = »Bog je Sudija« ; »**Ili-ju**« = »Jahweh je Bog« : »**Isai - ja**« = »Jahweh znači Spasenje«, »**Hallelu - jah**« = »slavite Jahweh« i t.d.

Sveto **Savezno ime »Jahweh«**, kako je ono napisano u jevrejskome Izvornome tekstu, jeste od osobitoga značenja. Kako je već bilo napomenuto, »Elohim« se prevodio kao »Theos« i »Jahweh« kao »Kyrios«. To sasvim ne odgovara izvornom značenju. Kurios jeste jedan Vladar - to može biti jedan car i inače jedan zapovjednik -, **ne izražava takođe više otkrivenje ime Božjega**. Kako mi nalazimo posvedočeno u 2 Moj 6, stiha 2 i 3: »**Još govori Elohim - Bog Mojsiju i reče mu: »Ja sam Jahweh - Gospod. I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu El, Shddai, - Bog svemogućí, a Imenom Svojim Elohim Jahweh ne bih im poznat.**«

Kao taj *Tetragramm* označava Ime »JHVH« je u Starome Zavjetu **otkriveno, sveto Zavjetno ime »Boga Gospoda«**. Predstojalo je Zaključivanje zavjeta s Izraelom i zatim je se Bog Gospod otkrio Njegovome proroku Mojsiju i Njegovome narodu zavjeta Izraelu **Njegovo ime Zavjeta » JHWH« - Jahweh.**

I u zakonodavstvu (2 Moj 20) kazao je Svemogućí: „**Ne uzimaj uzalud Imena Jahweh, Gospoda Boga svojega; jer ne će pred Jahweh/ Gospodom biti prav ko uzme Ime njegovo uzalud.**« Ovo Ime je bilo tako Bogu sveto, što je On hteo da ga osveti, pred Njegovim Izraelskim narodem. Ime Boga Gospoda, naprimer, nije se smelo izgovori, kada su iznosili iz kuće mrtvacu (Amos 6:10): »... **Muči! Jer ne pominjaše imena Jahweh/Gospodnjega.**« - nije Bog Bog mrtvijen, nego živijen (Mat 22:32). Ipak i ovo Biblijsko mesto iz proroka Amosa bilo je nepravilno shvaćeno i protumaćeno, tako da Zavjetno ime Boga Gospoda »**Jahweh**« do sadašnjega dana od Pravoslavnih jevreja uopšte ne sme izgovori, nego samo zamenjena kroz reč »Adonai«. Ta jevrejska Riječ »Adon« znači: »Car«, »Vladar«, »Gospodar«. Sara je nazvala Avraama »Adon« (1 Moj 18:12; 1 Pet 3:6). **Ipak Elohim - Jahweh/Bog taj Gospod nije samo Car, On je »taj Vječni«, »taj Ja Sam onaj što jest«, taj u sebi lično Postojeći**« (2 Moj 34:5-6 i dr.). »**Jahweh**« je izraženo otkriveno Zavjetno - i iskupiteljnim Imenom Boga u Starom Zavjetu.

U sedam sledećih imenovanja sadrži celokupni Spasilački plan Božij: »**Jahweh - Jireh**« označava »taj Gospod će se postarati Sebi za žrtvu« (1 Moj 22:1-14), »**Jahweh - Rapha**« = »Gospod isceljuje« (2 Moj 15:26), »**Jahweh - Nissi**« = »Gospod zastava moja« (2 Moj 17:15), »**Jahweh - Shalom**« = »Gospod je moj Mir« (Sudija 6:24), »**Jahweh - Tsidkenu**« = »Gospod je naša Pravda« (Jer 23:6), »**Jahweh - Shamah**« = »Gospod je tu« (Jez 48:35), »**Jahveh - Sabaoth**« = »Gospod nad vojskama« (1Sam 1:3).

Elohim/Bog, taj Nevidljivi, po Njegovome biću je Duh (Jov 4:24), kojega niko nije nikad video (Jov 1:18; 1 Jov 4:12), bio je u večnosti u Njegovoj Prapunini od Duha Svijetla i Života skriven (1Tim 1:17). U početku vremena otkrio se On kao Jahweh - Gospod u vidljivom obličju. On je sve kroz Njegovu Riječ svesilja sve u prirodnoj i nadprirodnoj tvorevini stvorio i hodio u Raju.

Prva »Vjeroispovedanja« koja su bila nama ostavljena u Svetom Pismu kao »**Sch'mah Israel**« došla lično iz usta Boga Gospoda. Gospod je zapovednički govorio: »**Čuj Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod!**« (5 Moj 6:4-9). U Marku 12:29 mi nalazimo to potvrđeno iz usta našega Gospoda i Iskupitelja: »**Čuj Izrailju Gospod je Bog naš Gospod jedini!**«

Eto deviza zvuči u originalu:

Jahweh Elohim Jahweh Echat - Jahweh/ Gospod je naš Bog, Jahveh/ Gospod je Jedan!

Jer svedoči o istinskoj veri u jednoga, istinitoga Boga. I ako se taj jedan Večni otkriva mnogorazličnog načina, kao Tvorac, Iskupitelj, Car, Sudija i t. d., **tako ostaje On ipak taj jedan Vječni**, i nema drugoga osim njega. »**Ja sam Gospod, i nema drugoga osim Mene nema Boga ...**« (Isa 45:5-6). »**Ja sam Gospod, Bog tvoj... Nemoj imati drugih bogova uza me!**« (2 Moj 20:2-3).

Ostvarivanje Spasilačkog Božjeg plana u Novom Zavjetu

Za ostvarivanje Njegovog večnog plana spasenja s Čovečanstvom jeste se Bog otkrio u početku Novoga Zavjeta kao Otac u Sinu i Duhom Svetijem u Isusu Hristu (jevrejskom: »Jahshua - Maschiach«), Pomazanika Božjeg, otkrio. Novozavjetno Savezno ime »**Jahshua**« je izašlo iz starozavjetnoga Imena »**Jahweh**« i u njemu položeno. Jevrejska

Riječ *yasha* znači »spasiti« (2 Moj 14:30). Nama je samo toliko potrebno uporediti Joila. 3:5 „**I svaki koji prizove ime Gospodnje/Jahweh spašće se ...**” Sa Apos 2:21 uporediti: »**I biće da će se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje/Jahshua ...**», „**jer, »svaki, koji god prizove ime Gospodnje spašće se«**” (Rim 10:13). *Jahweh* Staroga Zavjeta jeste *Jahshua* Novoga Zavjeta. U jevrejskom tekstu nalazi: „**I nadjeni mu ime Jahshua; jer će On izbaviti Svoj narod od grijeha njihovijeh (yasha)**” (Mat 1:21). *Jashua* označava „**Jahweh - Spasitelj**”. Na žalost što je ovo Novozavjetno ime, u kojem se Bog nama otkrio kao Otac u Sinu, nije bilo tako za uvijek poznavano u svojem Spasilačkom značenju.

Potrebno je imati Otkrivenja kroz Duha Božijega, što bi upoznali tu nedostižnu neobjašnjivu tajnu, u koju smo mi bili obuhvaćeni. Za sledeće nas sve pogađa: » *A tjelesni čovjek ne razumije što je od Duha Božijega; jer mu se čini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda.*« Zatim je apostol mogao da posvedoči sledeće: „**A nama je Bog otkrio Duhom Svojijem; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije**« (1 Kor 2:10 - 15).

I pre nego što je Spasitelj mogao ispuniti Njegovo slanje i mogao nam pokloni Iskupljenja, morao je On kao Sin rođen da budne na ovom svetu u tom telesnom telu:

»**A kad se navrší vrijeme, posla Bog sina Svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu**« (Gal 4:4).

»**A rođenje Isusa Hrista bilo je ovako ..., nađe se da je ona trudna od Duha svetoga**” (Mat 1:18). „**... jer ono što se u njoj začelo od Duha je svetoga**” (Mat 1:20).

»**A ovo je sve bilo da se izvrši što je Gospod kazao preko proroka koji govori: »Eto djevojka će zatrudnjeti, i rodiće sina, i nadjenuće mu ime Emanuilo«, koje će reći: >s nama Bog<**” (Mat 1:22-25; Isa 7:14).

„**I odgovarajući anđeo reče joj : »Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišega osjeniće te: zato i ono što će se roditi biće Sveto, i nazvaće se Sin Božij**“ (Luc 1:26 - 38).

Svedočanstvo Svetoga Duha koji je ispunio Jelisavetu: » *Otkud meni ovo da dođe **Mati Gospoda mojega k meni?***” (Luc 1:43) - a ne »*Mati Božija*«.

Jasno i čisto biće nama objavljeno o rođenju Sina Božijega. Tako je obavestio Anđeo pastire na polju: „**... jer vam se danas rodi Spas koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu**” (Luc 2:11).

Mi takođe nalazimo našeg Gospoda i Spasitelja opisana u Riječi Božijoj posredstvom četiri mnogo značajnih »Sinovih titula«, kao: *Sin Avraama, Sin Davidov, Sin Božij i Sin Čovječij*.

Kao **Sin Avraama** (Mat 1:1) je On »Našljednik svijeta« (Rim 4:13) - a određeni iskupljeni je su našljednici dakle Božiji i sunašljednici Isusa Hrista. (Rim 8:17).

Kao **Sin Davidov** (Mat 1:1b) je On »taj Car« (Luc 1:32; Jov. 18:37) - i iskupljeni predodređeni k tome, što djele s Njim Vladanje carovanja. (Okr 5:10).

Kao **Sin Čovječij** je On »taj Prorok«, već kao što je unapred obavestio Mojsije (5 Moj 18:15 - 19), kako i Petar podvlači u Apos 3: 22 - 24 »... i biće da će se svaka duša koja ne posluša toga Proroka istrijebiti iz naroda!«

Kao **Sin Božij** je On »taj Iskupitelj«, kroz iskupljene smo primili kao sinovi i ćerke položena u Božije posinaštvo: »... **da primimo posinaštvo**« (Gal 4:4 - 9).

K tome apostol piše sledeće: »*Od Pavla, sluge Isusa Hrista, pozvanoga apostola izabranoga za jevanđelje Božije, Koje Bog naprijed obeća preko proroka Svojijeh u svetijem pismima. O Sinu Svojemu, koji je po tijelu rođen od sjemena Davidova, A posujedočen silno za Sina Božijega Duhom svetinje po vaskrseniju iz mrtvijeh, Isusu Hristu Gospodu našem, Preko kojega primismo blagodat i apostolstvo, da pokorimo sve neznabožce Vjeri imena Njegova* (Rim 1:1 - 5).

Po tijelu Sin Božij, Isus Hristos, poticao iz roda Davidova (Mat 1:1 -17; Luc 3:23-38) i nas »**primiri u tijelu mesa Njegova smrću Njegovom, da vas svete i bez mene i bez krivice izvede preda se**« (Kol 1:20). „*U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom, i oprostjenje grijeha, po bogatstvu blagodati Njegove*« (Efe 1:7). Kroz Njegovu smrt prinosa On nam je poklonio pomirenje s Bogom: »**Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa Sobom ne primivši im grijeha njihovijeh, i metnuvši u nas Riječ pomirenja**« (2 Kor 5:14-21). On je umrao, »... **da smrću satre onoga koji ima Državu smrti, to jest đavola**« (Jev 2:14). Kroz Njegova vaskrsenija nam je bila poklonjena pobjeda nad smrti i bez smrtnosti.

»**Jer budući da kroz čovjeka bi smrt, kroz čovjeka i vaskrsenije mrtvijeh ... jer Njemu valja carovati, »dokle ne polži sve neprijatele svoje pod noge Svoje**« ... **A kad mu sve pokori, onda će se i sam Sin pokoriti Onome koji mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu**« (1 Kor 15: 21,25,28).

Svi iskupljeni doživjeće pri povratku Gospodnjega: »... **Jer ovo**

raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost, i ovo se smrtno obuče u besmrtnost ... ", tada će iskupljeni zaklikovati: „**Gdje ti je smrti, Žalac? Gdje ti je pakle pobjeda?... A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospada našega Isusa Hrista!**“ (1 Kor 15:51 - 57) Amin.

Nikada se jedan Bog nije podelio na »tri vječne«, »tri svemogućee« osobe. Nigde u Svetom Pismu se ne govori o jednom »trojedinom« Bogu, ili o jednom »trojstvu« govor, a ni o »dvojedinstvu« - samo o tome, što se Otac otkrio u Sinu radi našega Spasenja. Tako Novi Zavjet svedoči **od jednog jedinoga Boga**: „... *A slave, koja je od jedinoga Boga ne tražite ...*“ (Jov 5:44); „... *da poznaju Tebe jedinoga istinoga Boga ...*“ (Jov 17:3); „... *Jer je jedan Bog ...*“ (Rim 3:30); „... *A Bog je Jedan*“ (Gal 3:20); „... *koji se ne vidi; jedinome premudrome Bogu ...*“ (1 Tim 1:17); „*Jer je jedan Bog ...*“ (1 Tim 2:5). „*»Ja sam Alfa i Omega,« početak i svršetak, govori Bog Gospod, koji jest, i koji bješe, i koji će doći, Svedržitelj*“ (Otk 1:8).

Istinska i sve u sebi obuhvatajuća vjera ispovesti se nalazi u Bibliji i ona je jednom za uvijek čvrsto određena za Sabora Gospodnjega:

„Jedan Gospod, Jedna vjera, Jedno krštenje; Jedan Bog i otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama“ (Efe 4:5 - 6).

„I kao što je priznato velika je tajna pobožnosti: »Bog se javi u tijelu, opravda se u Duhu, pokaza se anđelima, propovijedi se neznabožcima, vjerova se na svijetu, uznese se na slavi« (1 Tim 3:16).

U Njegovom postanju u Čoveka i u saglasnosti plana iskupljenja GOSPOD se pokazuje kao Iskupitelj u Njegovom zadatku pored Boga. On je **Posrednik**: **»Jer je Jedan Bog, i jedan Posrednik Boga i ljudi, čovjek Isus Hristos«** (1 Tim 2:5);

takođe **Zastupnika**: **»Dječice moja! Ovo vam pišem da ne griješite; i ako ko sagriješi imamo Zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika«** (1 Jov 2:1);

i **Prvosveštenika**: **„Ali došavši Hristos, Poglavar sveštenički dobara koja će doći, kroz bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom građena, to jest, nije ovoga stvorenja, ni s krvlju jaričijom, niti telećom, nego kroz Svoju krv uđe jednom u Svetinju, i nađe vječni otkup«** (Jev 9:11 - 12).

Isplaćuje se o tome razmišljati

U periodu 4000 godina od Adama do Hrista niko nije govorio k jednom Ocu na nebu - ni Avraam, ni Mojsije, ni koji bilo drugi prorok - i stime tačno niko se nije obraćao k jednom Sinu Božijemu. A takođe na nebu nije bilo razgovora između Oca i Sina. Jer su kasnije krivoshvatanja iz trojstvenoga uviđaja protumačili u Svetom Pismu, kao na primer o izrazu: „**Da načinimo čovjeka ...**” (1 Moj:26), i takođe kao i od 1 Moj 11:7, gde je Gospod kazao: „**Hajde! da Sidemo i da im pometemo jezik, da ne razumeju jedan drugoga što govore!**”

Bog Gospod nikada nije vodio razgovor Samim Sobom, a takođe nije nikada vodio razgovor s božanstvenim osobama, nego samo s Anđelima koji su Njega okruživali. To mi nalazimo uvijek iznova potvrđeno, takođe u 2 Dne 18:18 - 22, gde je Gospod vodio govora s nebeskom vojskom s Njegove desne i lijeve strane. U Isa 6:1 - 13 Gospod je govorio serafimima, koji su Njega okružili: „**Koga ću poslati ? I ko će nam ići?**” (st. 8). On je pitao Joba: „*Gdje si ti bio kad Ja osnivah zemlju? ... Kad pjevahu zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božiji klikovahu?*” (Job 38:4 +7).

Gospod kao Sin Božij, u čovječijem tjelu posatao jednak kao mi: „... *Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek*” (Fil 2:7), prolio za nas Njegovu krv za otpuštenja naših grehova: „... *jer je ovo krv Moja Novoga Zavjeta koja će se proliti za mnoge radi otpuštenja grijeha*” (Mat 26:28), zaključio s nama novi Zavjet i podao nam uvođenja u posinaštvo: „... **I budući da ste sinovi**, posla **Bog duha sina Svojega u srca vaša ...**” (Gal 4:4 - 7).

Dobro je i poželjno znati, da je taj Gospod/Jehova Staroga Zavjeta - Taj Isti Gospod/Jahschua od Novoga Zavjeta. Od vrta Edenskoga jeste se nevidljivi, večni Bog otkrio Sebe u čitavome Starome Zavjetu u vidljivom obličju kao Gospod pokazao. On je posetio Avraama u pratnji od dva Anđela: „ **Poslije mu se javi Gospod u ravnicu Mamrijskoj kad sjedaše na vratima pred šatorom svojijem u podne ... Podigavši svoje oči pogleda, i gle tri čovjeka stajahu prema njemu ...**” (1 Moj 18:1-2). Dalje je Gospod govorio s Avraamom (st.17), a u to vreme su obadva Anđela pošla na put Sodome (gl 19,1). Jakov je video Njega na nebeskim ljestvama: „... **I gle, na vrhu stajaše Gospod, i reče: »Ja sam Gospod Bog Avrama oca tvojega i Bog Isakov; tu zemlju na kojoj spavaš tebi ću dati i sjemenu tvojemu**”(1 Moj 28:12 - 15). Mojsiju se On javio u ognjenoj kupini (2 Moj 3) a zatim otkrio čitavome narodu Izraelskom u stupu oblačnome i ognjenom stupu (2 Moj 40:34 -

38). S Mojsijem je šta više Gospod govorio licem k licu (5 Moj 34:10). Prorok Miheja vidjeo Gospoda na prijestolu (1 Car 22:19), kao i prorok Isaija (Isa 6). Apostol Jovan je takođe video Njega na prijestolu: „... **i gle, prijesto stajaše na nebu, i na prijestolu sjedaše Jedan** (Otk 4:2). To nije bila jedna druga osoba, nego Bog, koji jeste Duh, kao Gospod u vidljivome Obličju.

U Novome Zavjetu jeste se Bog, kao Otac na nebu, u Njegovom jedinorodnom Sinu na zemlji otkrio. Kao Sin je On kazao: **»Iziđoh od Oca ...»** Odgovoriše mu učenici: „... **vjerujemo da si od Boga izašao**” (Jov 16:28 - 30). Posle svršenoga iskupljenja On je seo, kao Sin Čovječij, sa desne Božije (Mat 26: 63 - 64): „... Vraćam se k Ocu Svojemu i Ocu vašemu ... ” (Jov 20:17). Već u psalmu 110:1 bilo predskazano: „**Sjedi Meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojima**” (Mat 26:64; Luc 22:69; pogledaj takođe Jev 1:13; Jev 2:7-8 i dr.). Kao GOSPOD - a ne kao Sin - mogao On da kaže: „**Zaista, zaista vam kažem: Ja sam prije nego se Avraam rodio**” (Jov 8:58).

Ja sam Onaj što jest govori u Starome i Novome Zavjetu:

„Ja, sam Gospod, Svetac vaš, Stvoritelj Izrailjev Car vaš” (Isa 43:15).

„Ja, Ja sam, brišem tvoje prijestupe Sebe radi, i grijeha tvojih ne pominjem” (Isa 43:25).

„Čuj Me, Jakove i Izrailju, kojega ja pozvah: „Ja sam prvi, Ja sam i posljednji” (Isa 48:12)

„Onda mu reče Pilat: »daklem si ti Car?» Isus odgovori: »Ja sam jedan Car. Ja sam zato rođen, i zato dođoh na svijet da svjedočim Istinu. I svaki koji je od Istine sluša Moj glas.»” (Jov 18:37).

Formuliranje »JA SAM« nalazimo mi ponovljeno u Jovanovom jevanđelju: **„Ja sam Hljev života. Ja sam vidjelo svijetu; Ja sam pastir dobri; Ja sam vaskrsenje; Ja sam Put, i Istina i Život.”**

„»Ja sam Alfa i Omega, Početak i svršetak, govori Gospod, koji Jest, i koji Bješe, i koji će doći, Svedržitelj » (Otkr 1:8)

»Ja sam Alfa i Omega« početak i svršetak, Prvi i Posljednji» (Otkr.22:13).

Jedno odlučavajuće uporođenje

Svedočanstvo Staroga i Novoga Zavjeta o našem Spasitelju Isusu Hristu slažu harmonično u potpunosti. Naprotiv u katekizmu i mnogih

drugih teologičarskih učbenika, formulisovanih veroispovedanja. Apostol Jovan jeste jasno kazao: „**Po ovome poznajete Duha Božijega, i duha lažnoga: svaki Duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je; A svaki Duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kojega čuste da će doći, i sad je već na svijetu.**” (1 Jov 4:2 - 3). Šta toga priznaja ka Hristu, Sina, pogađa, prilazi on k samoj tački i pita: „**Ko je lažljivac? Osim onoga koji odriče da Isus nije Hristos (= taj Pomazanik Božij) Ovo je antihrist, koji se odriče oca i sina**” (1 Jov 2:22). Ta Riječ »anti« znači „protiv, umesto, mjesto”. Ovde je govor o *antihristovom Duhu*, takođe o duhu koji protivno ka Hristu radi, i o *antihristu*, koji se nalazi pod uticajem prevarljivoga duha. **Sve, o čemu će biti učeno, što se nalazi u protivnosti prema tome, šta je Duh Božiji u nauki Hristovoj u Bibliji objavio, je antihrišćanski, protiv Njega upravljeno i rastavlja nas od Boga - od Drveta života.** (Otkr 22:19).

Da bi mi obratili pažnju prema apostolskoj opomeni, a svaki duh, koji ne priznaje da je Isus Hristos biblijski kao Sin u tijelu pokazao, nije od Boga, nastupa takvo pitanje: „**Šta će da budne sa svima, koji Sina, čije djevojačko rođenje u Isa:7:14 bilo najavljeno, kako je unapred predskazano u Miheja 5:1 bio rođen u Vitlejemu (Mat 2:5), drugu večnu, osobu Božanstva priznaju, o kojoj Biblija apsolutno ništa ne zna?**” Prema tome apostol Jovan morao je još jednom da naglasi: „**... a svaki Duh koji ne priznaje da je Isus Hristos - kako o Njemu svedoči Sveto Pismo -, nije od Boga: i ovaj je antihristov ...**” (1 Jov4,3).

Formuliranje crkvenih veroispovedanja, tako kako su one bile sastavljane 325 godine u Nikeji i Konstantinopolju 381 dopunjeno bilo, ne odgovara tome svedočanstvu, kako je bilo nama ostavljeno u Svetome Pismu i kako na primer glasi: „**... Božji jedinorodni Sin kao od Oca rođen prije svih vremena; Bog od Boga, Svjetlost od Svjetlosti, istiniti Bog od Istinitog Boga, začet , ne stvoren, Jednog bića s Ocem.**” I tako saglasno prema tome Sin je trebao kao Bog biti rođen od Oca na nebu prije početka vremena, znači u Večnosti? To apsolutno nije tačno!

U svemu tome ne može se u opšte podrazumeva Hristos, kao Sin, taj Pomazanik. Ne kaže li Pismo u Ps. 2:7: „**Ti si Sin Moj, ja te sad rodih - (začeh).**” Večnost nema Sadašnjice ni Sutrašnjice, ona je oduvijek bila i za uvijek biva. Anđeo Gavrilo je sišao s neba i najavio rođenje Sina na zemlji. On je kazao djevojki Mariji: „**I evo zatrudnjećeš, i rodićeš Sina i nadjeni mu Ime Isus (Jashua)** (Luc 1:31).

Tom ispovedanju: „**Otac je Bog, taj Sin je Bog, i taj Duh Sveti je Bog; Otac je vječan, Sin je Vječan, i taj Sveti Duh je vječan**” pokazuje se apsolutno potpuno nebiblijski, i u poslednjoj konzekvenciji antihrišćanskim i antibožjim. Postoji samo jedan vječni Bog: „**...i od vijeka do vijeka Ti si Bog**” (Ps 90:2). Tako nazvan kao »Bog Sin« ili »večni Sin« mi nijedanputa ne nalazimo u Bibliji, i takođe nazivanja »Bog Duh Svijeti« . U njoj stoji uvek tako napisano o *Sinu Božijem* i kao *Duhu Svetom*. Taj Duh Sveti nije jedna treća Osoba, nego gde je se već u početku Duh Božij, dizao nad vodom (1Moj 1) Koji se napominje u Bibliji 378 puta kao »Ruach Jahweh« i zatim Koji se izlio u pedesetome danu u Crkvi Novoga Zavjeta (Djela 2). I tako godine 381 Sveti Duh je bio objavljen u Kostantinopoljskom koncilu trećom Osobom unutar Božanstva. I s time tako nazvano »apostolskom vjeroispovedanju« ne pokazuje se ni apostolskom, ni biblijskom. **Apostolski može samo da budne, to što je poticalo toliko od apostola, i biblijski jeste samo, šta je napisano u Bibliji: „... ali mi imamo samo jednoga Boga oca, od kojega je sve, i mi u Njemu, i jednoga Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve, i mi krozanj.”** (1 Kor 8:6). Taj Jedan Bog se otkrio kao Gospod - taj Otac u Sinu.

Nijedna crkva nema koristi, da naglasi sa riječima ispovedanja po Efescima 4:5 *»jedan Gospod, jedna Vjera, jedno Krštenje«*, ako će sasvim jedan drugi Gospod, i jedna sasvim drugačija Vjera i jedno sasvim drugačije Krštenje osim onoga kako svjedoči Svjeto Pismo, biva učeno i praktikovano.

Teologičarski spor u trećem hrišćanskom stoleću, nastao je samo zbog toga, pošto je čovejijski duh pokušao, Božanstvo shvatljivo predstaviti i objasniti otkrivenje Oca u Sinu, i ako stoji napisano: „**I niko nezna Sina do Otac; niti Oca ko zna do Sin i ako kome Sin hoće kazati**” (Mat 11:25 - 27; Luc 10:21 - 22). Apostoli i proroci nikada nisu vodili diskusije na temu Božanstva, počemu je to, što je Gospod kazao Petru odnosilo k njima: „**... Jer tijelo i krv nijesu tebi to javili, nego Otac Moj koji je na nebesima ...**” (Mat 16:16 - 19).

Istinito jedno Vjeroispovjedanje mi nalazimo u jednoj istinskoj Crkvi Božijoj, koja je stup i tvrđa Istine (1 Tim 3:15), mi je nalazimo samo u Bibliji. Tako samo u njoj nam se o tome kaže, ko je Isus Hristos, Sin Božij. I tu vječno važeću, biblijsku - apostolsku vjeruispovjest jeste ustanovio lično Sam Bog. Jer se ipak radi o iskupljenju i Vječnome životu: „**I ovo je svjedočanstvo: »da nam je Bog dao život Vječni; i ovaj život Vječni u Sinu Njegovom. Ko ima Sina**

Božijega ima život; ko nema Sina Božijega nema života« (1 Jov 5:11 - 12).

To je jedno spasilačko iskustvo, kojeg svako lično može doživeti po Božijoj milosti: ***»A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji vjeruju u Ime Njegovo«*** (Jov 1:12).

»A znamo da Sin Božij dođe, i dao nam je razum da poznamo Boga Istinoga, i da budemo u istinome Sinu Njegovom Isusu Hristu. Ovo je Istini Bog i život vječni« (1 Jov 5:20). Amin, da Amin!

Za istinoga Sabora Isusa Hrista, koja nije organizacija, nego je jedan živi organizam važu isključivo biblijske nauke, koje su napisane i u Svetome Pismu nalaze. I u njoj se samo može vjerovati i učiti po tome, **šta je ustanovljeno u vječno - važećem Testamentu**, jer se u njemu ne smije ništa izmjeni i njemu se nesmije ništa dometne (Gal 3:15; Otk 22:18 - 21).

»Ali ako i mi, ili anđeo s neba javi vam Jevanđelje drukčije nego što vam javismo, proklet da bude!«

Ko je kao što su Pra – Apostoli Petar, Jovan, Jakov i kao Pavle primili jedno direktno Božije zvanje, gde mogu isključivo za Boga i za Božiju Riječ da nastupe. Tačno tako i svi, koji stoje na službi jedne crkve, i zato tu stoje, i zato šta će u njoj biti vjerovano, učeno i praktikovano: Tu se na primer, javljaju vjeraispovedanja i dogme, koje su bile ustanovljene po rešenju na saborima sinoda načinjene u 4. hrišćanskim stolicima. I takođe posle reformacije jesu sve nove hrišćanske konfesije nastale i njihove nauke ustanovili, koje se takođe ne slažu uvijek s time u potpunosti s Biblijom. U sadašnje vreme i na čitavome svijetu imamo preko 2 milijarde privrženika hrišćanstva, podeljenih na katoličku crkvu, na pravoslavnu, na protestanske, i na anglikanske, i u jednome većemu broju različitih drugih crkava.

Tragični Razvoj u nameštenome Hrišćanstvu

Naravno svako može ličnu odluku pogoditi, kome i šta on vjeruje. Ovde želimo mi u kratko da pokažemo tragičnoga razvoja i toka crkvene istorije.

U Prahrišćanstvu bilo je propovijedanje saglasno po pismu. Apostoli, koji su bili naučeni od Samog Gospoda, nalazili se rukovođenjem Svetoga Duha. Prvi hrišćani su bili jedno srce i jedna duša. Pracrkva nije bila jedna religiozna organizacija, nego jedan živi organizam. Bog sam je

podao u Njegovoj crkvi apostole, proroke, jevandeliste, pastire i učitelje (1 Kor. 12; i 1 Kor14; Efe. 4 i dr.). Nastale su lokalne crkve sa starešinama i đakonima, koje su bile samostalne i nisu imali nikakvoga političkoga značaja. I zatim kod brzih rastajućih hrišćanskih crkava videli su pojedini odgovornici u starome rimskome carstvu jednu pretnju u njihovoj tradicionoj religiji i u društvenome redu. I zatim od vremena Nerona (64 g. pos. Hri.) nastupila su progonstva, koja su se dalje širila u toku prvih stoleća.

Posle zadnjeg okrutnog proterivanja Hrišćana Ćesar Diokletijan (284-305 g.pos. Hri.) primilo je hrišćanstvo 313 godine od Ćesara Konstantina državnog priznanja. S time je započelo u međuvremenu u obuhvatnom otpadnom hrišćanstvu prilagode interesu sile carstva. Još godinu dana prije toga jeste Konstantin nazvao sebe „Pontifeksom Maksimusom”, vladarem državne crkve. Tako je nastala »Državna Crkva« u Rimskom carstvu.

I godine 380 Trojičarska vjera je bila objavljena od Ćesara Teodosiusa I. oficijalno državnom religijom, i ne samo mnogi broj hrišćanskih vjerskih pravaca, nego gde su svi građani morali da pripadnu Rimskoj imperiji. Bilo objavljeno: »Nema spasenja izvan crkve« i: „Samo tako, ko ima crkvu za majku, može da ima Boga za Oca”. Šta ima ova politički – religijozno motivirani razvoj Imperijske crkve još s tom crkvom Isusa Hrista? Ništa, zaista ništa!

Titula „Pontifekes Makximus”, je prvobitno bio nosio viši sveštenik u starorimskom bogopoštovanju, kasnije je prešao na Rimskog Ćesara, a kasnije i na pape: Rimski papa Leo Veliki (440 - 461 g. pos. Hri.) bio je prvi episkop Rima, gde je sebi podao titulu. Primat papin i opšte prvenstvo katoličke crkve počivaju na tome smatranju, da je Isus osnovao crkvu na apostola Petra, kome je On podao ključeve carstva nebeskoga, i da je Petar bio prvi episkop Rima i tako s time prvi papa.

Pri čemu se oni odnose na riječi Isusove: „*I na ovome kamenu (stijeni) sazidaću crkvu svoju, ...*” Ipak da ne postoji ni jednoga teologa, koji nije znao, o tome da u Mat 16:18 bile upotrebljene dve različite riječi. Naš je Gospod kazao: „*Ti si Petar ...*” (petros = jedan kamen, jedan komad Stijene). Takođe On nije kazao: „... na tebi ću Ja sazidati Svoju crkvu”, nego: „... *i na ovom kamenu (Stijeni) (petra = jedna masivna Stijena) sazidaću crkvu Svoju!*” Kako je i uopšte moguće potvrditi, da je Petar bio Stijena, na kome je bila crkva osnovana?

Crkva je bila osnovana na Hristosa, na Stijeni Spasenija, na Krajeugalanom kamenu, kako apostol Petar sam svjedoči u 1 Pet 2:4 - 8: **„Jer u Pismu stoji napisano: »Evo, mećem u Sionu kamem, krajeugalan izbrani i skupocjeni; i ko Njega vjeruje ne će se postjideti«**” U odnošenju prema biblijskoj crkvi Pavle piše u Ef. 2:20, da je ona: **„... nazidani na temelju apostola i proroka gdje je kamen od ugla sam Isus Hristos ...”**

Po zapovijesti Božijoj on takođe piše: **„Po blagodati Božijoj koja mi je dana ja kao premudri neimar postavih temelj; a drugi zida u visinu; ali svaki neka gleda kako zida! Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos”** (1 Kor 3:10 - 11).

U jednoj istinskoj Božijoj Crkvi, koja se sastoji iz iskupljenika, Isus Hristos jeste Glava (Ef 4:15). Naš Gospod i Iskupitelj jeste lično kazao: **»Sazidaću crkvu svoju, i vrata pakla ne će je nadvladati** (Ma 16:18) - ne mnoge, nego **»Svoju Crkvu«**. S time je smatrano malo stado pravih vjernika (Luc 12:32), za koje dobri Pastir dušu Svoju položio; i ovce Njegove glas Njegov slušaju (Jov 10).

Apostol Simon-Petar nikada nije bio u Rimu – to je jedna namerno pronađena Legenda. Tamo je bilo jednog mađioničara Simona Magus, gde je veoma impresionirao senatu i osobitoga utiska ostavio. Prema Djeli. 18 dopustio je Česar Claudios, koji je od 41 - 54 g. pos Hri. vladao, izgnao sve Jevreje iz Rima, i među njima bračnoga para Akila i Priskila. I apostol Petar nije svoja Pisma pisao iz Rima, nego iz grada Vavilona kod Eufrata (1 Pet 5:13), čije ruševine još danas leže od Iraka 92 km. do juga Bagdada. Misionarska putovanja Petra i Pavla opisana su u Djelima Apostola. Pavle gde je se za vreme njegovih putovanja više puta u Rimu zadržao - jednom šta više 2 godine (Dje. 28:30) -, pozdravlja Petra u njegovim Poslasticama ne k tamošnjim vernicima i ako je on 27 osoba imenovao (Rim 16).

Takođe izjava Isusova: **»Kojima oprostite grijehе, oprostće im se ...«** bilo je kasnije sasvim drugačije izloženo. U vreme apostola nije se dogodilo preko službenog čina posmatranja jednog sveštenika, nego kao ponuda putem propovjedi o Isusu Hristosu, tog razapetoga, tog Jagnjeta Božijeg koji uze na se grijehе svijeta. Apostolski nalog vaskrsnuloga Gospoda zvuči tako: **»... i da se propovijeda pokajanje u Ime Njegovo i oproštenje grijehа po svijem narodima ... «** (Lu 24:47; Djel. 13:38).

Prva propovijed u danu pedesetomu posle izlivanja Svetoga Duha i

osnivanje Sabora Novoga Zavjeta u Djel. 2, duboko dotakla mnoge slušaoce »ražali im se u srcu« tako su postavili pitanje: »Šta ćemo činiti, ljudi braćo? A Petar im reče: **»Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u Ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha i primićete dar Svetoga Duha ...«** ... **Koji dakle rado primiše Riječ Njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša**” (st. 37 - 41).

Petar piše u odnošenju prema savršenome iskupljenju: „**Znajući da se propadljivijem srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, ... nego skupocjenom krovju Hrista kao bezazlena i prečista jagnjeta**” (1 Petr 1:18 - 10). Apostoli i sve istine sluge Božije je su toga Jevandelja, smatram oproštenje grijeha i pomirenje s Bogom su oni mogli svima kazati, koji su u to povjerovali: „Vama su oprošteni grijehovi u Ime Njegovo!” A onima koji nevjeruju je su zadržali (Mar 16:16; Jov 21:23). Sa sažaljenjem, Riječ Božija je mnogostruko proistumačena i takođe svaka nauka i praksa bile izmjenjene. U saglasnosti po Božjem poredku spasenja svaka tema i svako biblijsko učenje je su dužni da budu u ustima dva ili tri svjedoka (2 Kor 13:1).

Jedan zlobni put

Svi poreklom iz neznaboštva hrišćanski crkveni očevi su se nalazili više ili manje pod helenističkim uticajem idolopoklonstva i sujeverja. Oni očigledno nisu poznavali Staroga Zavjeta i nisu obraćali k njemu pažnju, i zatim su tumačili Novi Zavjet po svome sopstvenome razumevanju. Oni su objavili jevreje, koji nisu mogli da prihvate njihovu nauku učenja o Trojstvu, »ubicama Hrista i Boga« grdili, proganjali i u novo izmišljenim Trinitarijanskim formulama „u Ime oca, Sina, i Svetoga Duha” proklinjali. Već je bilo njima 321 godine podsredstvom dekreta subota zabranjena, koju je njima Sam Bog bio propisao: „... **Za to će čuvati sinovi Izrailjevi subotu praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom Vječnijem. To je znak između Mene i sinova Izrailjevijeh do vijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se**” (2 Moj 31:12 - 18). Poneke njihove sinagoge bile su upotrebljene kao svinjarci. U to vreme je bio nastao posijani - crkveni antisemitizam, koji traje i do ovoga našega vremena i koji se na novo i iznova u programima proširio i u »Trećemu Carstvu« od 1933 - 1945 dostigao jednog strašnog vrhunca Holokausta.

„Zbog časti svetoga Trojedinstva” jesu okrutna zločinstva bila bezbrojno izvršena kod drugih vernika. I kod sedam krstaških ratova od 1096 i 1270 g. pos Hri.) u ime »trojedिनoga Boga« umirali su milijoni ljudi. Papa Urban II. je izdao naredbu 27 novembra 1095 da istera »Nevernike« iz

Jerusalima i da zauzme sveta mesta i narod je bio vikao: „Deus lo vult!” - „Neka bude božija volja.” Petka 15 jula 1099 započeo je najveći pokolj krstonošaca u Jerusalimu: 80 000 Muslimana, Jevreji i drugi su bili ubijani od krstaša - i to sve za čast Oca, Sina, i Svetoga Duha”!

Krstonošama se uglavnom radilo, da bi okončali muslimansku vladavinu u Jerusalimu i da postave crkvenoga autoriteta. Kao taj izgovor je bio osobito upravljen takonazvanome „Hristovom grobu” usred grada. Ipak taj prazan Hristov grob stvarno se nalazi iz van grada; tako o tome piše Jevandeljst Jovan: „... *A bijaše blizu onoga mjesta gdje bješe razapet, vrt, i u vrtu grob nov, u koji niko nikad ne bješe metnut* (Jov 19:17+41). U to vreme je trebao da nastane jedan novi, hrišćanski Svedski poredak, „Carstvo Jerusalima”, pod vladom Gottfrid - om Boullon - skim.

Na sledećoj tabeli mi možemo da vidimo, koliko je poginulo krstonoša.

Krstaški rat	Učesnika	Učesnici (došli u svetu zemlju)
1. Krstaški rat (1096/99)	330 000	40 000
2. Krstaški rat (1147/49)	240 000	90 000
3. Krstaški rat (1189/92)	350 000	280 000
4. Krstaški rat (1202/04)	30 000	—
5. Krstaški rat (1228/29)	70 000	60 000
6. Krstaški rat (1248/54)	25 000	10 000
7. Krstaški rat (1270)	25 000	10 000
Ukupno	1 070 000	490 000

(Izvor Alfred Läßle Ilustrovana crkvena Istorija)

O tačnome broju ubijenih, između 13. i 18. stoleća koji su postali žrtve tako nazvane »Sveta Inkvizicija«, postoje različita mišljenja: u svakom slučaju bilo je mnogo hiljada. Posle toga gde su mnogi Jevreji u čitavoj Evropi bili na Lomačama umirali, drugi bili u begstvu, ostali drugi koji nisu želeli preći u katoličku vjeru, do 31.jula 1492 Španiju napuste. Zatim je katolička Španija objavila »slobodu jevrejima«.

U masakru Bartolomeja jedne noći od 23. čeg i 24 – tog avgusta bio započeo jedan masakar na hiljadama Hugenota u Francuskoj. U pohodu protiv Reformacije u 16. i 17. stolećnom preokretu, koja se vraća na Ignjatiusa Loyola (1491 - 1556) mnoge hiljade protestanata je silom napustilo njihovu domovinu, i mnogi svoje živote izgubili. „Jer”, tako se kaže uvijek iznova, »izvan crkve nema Spasenja«. Može li uopšte jedna crkva, koja je s toliko krvi oprljana, da se pozove na Hristosa i na Boga ljubavi? Na koji Grad, tako pitaju propovednici Probuđenja, pogađa Otkr 18:24 gde je napisano: »... i u njemu se nađe krv proročka i svetijeh, i sviju koji su pobijeni na zemlji«”?

Kod jednog tačnog uporođenja državne crkve, koja je u četvrtom stoleću nastala u Rimskoj imperiji, ništa se u potpunosti ne slaže s Bogom, Božijom Riječ i Pracrkvom. Osobito posle cepljenja crkve 1054 na grčku istočnu i latinsko zapadnu, iz koje su kasnije izašle katoličarska i pravoslavna crkva, je su obadvije izgradile svoje sopstvene tradicije, i bez toga da se drže Biblije i toga šta su Petar, Jovan, Jakov, i Pavle kao po nalogu Apostoli propovijedali učili i praktikovali. Tako, kao na primer, oni nisu mrtve blaženima - ili svetima proglasili. Gospod je Sam upravio Njegovu poruku, takođe i devet blaženstva na gori bjesede (Mt 5), samo ka živima: »A blago vašijem očima što vide, i ušima vašima što čuju!“ (Mat 3:16). Povezanost ka mrtvima je u Svetome Pismu izrazito zabranjena (3 Moj 19:31). Marija je ispunila jedanput svoj zadatak rođenjem Isusa Hrista i biće ona napomenuta u (Djel 1:14) poslednjega puta sa 120, koji su čekali izlivanje Svetoga Duha u Jerusalimu. Za sabora Isusa Hrista ona nije Zastupnica, ni Posrednica i u Prahrišćanstvu nisu nikada molili molitvom „Ave Marija”, jer Sveto Pismo svjedoči toliko o telesnome uznesenju Spasiteljova (Luc 24:50 - 52: Djel 1:11), a ne o uznesenju Marije.

Krštenje

Sve pri tome ostaje: Gde nemamo božanstvenoga Otkrivenja, nenalazimo biblijske orjentacije, biće vođena diskusija tumačenja. Bi ću pogođene sve biblijske teme, a takođe i krštenje. Zbog čega krštenje koje se nije više posle 4 stoleća bilo izvršavalo tako kao od Petra u Jerusalimu (Djel 2:38), Filipa u Samariji (Djel 8:16) i od Pavla u Efezu (Djel 19:5)? Pa pošto crkveni očevi nisu bili razumjeli, da se o Imenu radi, u kome se nalazi Božije spasenje (Djel 4:11), u koje se treba pokrsti. Kroz nepravilno poznanje Boga i zapovijest o krštenju našega Gospoda iz Mat. 28:19 i jednog trinitarijanskog čina bilo promenilo, koje apsolutno ništa nema sa prvobitnim značajem, takođe još danas tako prakticira.

Biblijskome krštenju unapred ide propovijedanje, iz koje vjera dolazi

(Djel 2; Rim10:16-17 i dr.). Tako je Gospod u misionarskoj zapovijedi zapovjedio: „**Idite po svjemu svijetu i propovjedite Jevanđelje svakome stvorenju. Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne vjeruje osudiće se ...**” (Mar 16:15 - 16). Ko se dopusti pokrsti, stime kao postali vjernik potvrđuje da je on prihvatio oprostjenje svojih grijehova.

Kritično historijsko geografsko opisivanje jeste potvrdilo, **da je prvobitna Shvatljivost** »Zapovjest krštenja« u Mat 28:19 glasi na sledeći način: „**Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u Moje Ime (onto onomati mou) učeći ih da sve drže što sam vam zapovjedio**” Tako je u fusnotama objašnjenje »Novum Testamentum« Novoga zavjeta (Graece et Germanice) od Nestle – Aland, izdavanja 1973, zadržano. Ta i na čitavome svijetu poznata Verzija „*u Ime Oca i Sina i Svetoga Duha*”, kako ću kod svih crkava biti upotrebene kao službene radnje, nije napisana ni u jednoj prvobitnoj Manuskripti, tako je utvrđivanje kritičnog Biblijskog pretraživanja. I kod prevoda - Luterova glasi u fusnotama objašnjenja k Mat 28:19: „Tačno zvuče riječi: Idite dakle i naučite sve narode krsteći **ih u Ime** Oca i Sina i Svetoga duha, učeći ih da sve drže ...” Prije nego bismo mogli u Ime da krstimo, gde nam se Bog otkrio kao Otac u Sinu i Duhu Svetom pokazao, mora nam on najprije biti otkriven. U prevodu Erbefelder - Menge takođe kazano: „**Krsteći ih u Ime ...!**” Tačno tako je su Apostoli uradili. U Bibliji trojstvena formula niodjednoga puta bila upotebljena zaista ni jedanput. To mi nalazimo u „Međunarodnome Grčko - Nemačkome prevodu potvrđeno:

οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. 19 πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ I na zemlji kao na nebu. Zato idite i sve ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ narode učinite mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i τοῦ ἁγίου πνεύματος, 20 διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα Svetoga duha. Učeći ih, da sve drže

Petar, u njegovoj prvoj propovjedi u danu zasnivanja Sabora Novoga Zavjeta, nije podao dugačkoga objašnjenja o krštenju: Njemu, su bile prvobitne riječi koje je bio čuo iz usta Učiteljeva, jasne, kako je se trebalo izvrši krštenje. Tako je on postupio tačno po Misionarskoj zapovijesti vaskrsnuloga Iskupitelja i zapovjedio svim postalim vjernicima, **da se dopuste pokrste u Ime Gospoda Isusa Hrista** (gl.2:37-41).

Već kod sledeće mogućnosti on je ponovo propovedao oprostjenje: „*Za ovo svjedoče svi proroci, da će Imenom Njegovijem primiti oprostjenje grijeha svi koji ga vjeruju* (Dje10:43) i odmah sledelo krštenje: „*Eda može ko zabraniti da se ne krste ovi koji primiše Duha Svetoga kao i*

mi?” (st. 47). „***I zapovjedi im da se krste u Ime Isusa Hrista***” (Dje 10:48). Posle propovedi Pavla dopustili se pokrste takođe postali vjernici u Isusa Hrista učenici Jovana Krstitelja: „***A kad to čuše, krstiše se u Ime Gospoda Isusa; „i kad Pavle metnu ruke na njih, siđe Duh sveti na njih, i govorahu i proricahu*** (Dje 19:5 - 6). Apostoli i ostali drugi u Prahrišćanstvu je su razumeli da se radi o tom *Imenu*, u kome se nalazi spasenje Božije, u kojem se treba pokrsti.

Vjera, vodeno krštenje, i Duhovno krštenje pripadaju zajedno. U vodenom krštenju postali vernik priznava Boga, a krštenje u Duhu Svetome priznava Bog, postalog vjernika. „***Jer jednijem Duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednijem Duhom napojismo***”. (1 Kor 12:13)

Internacionalno Crkveno istorisko opisivanje jedinstveno svjedoči o tome, da su od Prahrišćanstva i do samoga trećega stolecā krstili samo u Ime Gospoda Isusa Hrista, i kroza jedinstvenoga zaronjavanja. Apostol piše vernicima u Rimu: „***Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? Tako se Snjim pogrebosmo*** (kroz zaronjavanje {baptisimo}), ***krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvijeh slavom očinom tako i mi u novom životu da hodimo*** (Rim 6:3 - 4) „... ***zakopavši se s Njim krštenjem***” (Kol 2:12).

U Dje 8:38 biće kazano: „***I zapovjedi da stanu kola, i siđoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga***”. Takođe i Jovan Krstitelj je krstio u Jordanu (a ne kod Jordana): ***I krstivši se Isus iziđe odmah iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božijega gdje silazi kao golub i dođe na Njega***” (Mat 3:16).

Godine 337, kad je Ćesar Konstantin na dvorcu Ankyron-a ležao na samrti, pokropio je njega episkop Eusebius u pri menjavanju, troičarskom formulom tri puta na njegovom čelu. Da li je to bilo jedno krštenje? Tobožno je tako Konstatin postao hrišćanin, i ako je se on poklanjao bogu sunca do završetka njegovoga života. Te trojičarske formule krštenja su bile dometnute od duhovno slepih crkvenih očeva u tome vremenu postanja trojičarske nauke. Ka izmišljenoj trojičarskoj nauki odgovara jedna trojičarska formula krštenja, da bi podali verodostojno. Radi se pri tome o »rimskom ispovedanju krštenja«.

A da su crkveni očevi u 3 i 4 stolecu i svi teologičari kasnije zapovijest krštenja tako izvršili kao Petar u pedesetome danu(Dje 2.) i Pavle posle toga (Dje 19:5), onda ne bi bilo raspravke zbog toga. Zatim ni jedan crkveni otac ne može da saopšti o svome obraćenju ka Hristu, ni o

jednome stvarnome Spasilačkome doživljaju, a kamoli da bi oni mogli da kažu o Božjem zvanju.

U Bibliji ne postoji učenje o trojstvu od tri večne osobe, niti trojičarsko krštenje. U njoj nemamo ni jednoga jedinstvenoga mesta, gde se primenjuju formule „u ime Oca, Sina, i Svetoga Duha” takođe ni jedna jedina radnja ne bi bila izvršena - **ni jedna jedina!** Svaka molitva, principilno sve se događalo u Ime Gospoda Isusa Hristusa, jer tako je bilo zapovedeno istinitim vernicima u Kol 3:17: „***I sve što god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista ...***”

Trojičarska formula će kod svih crkava i kod svih religioznih postupaka, kod ulaska svih ordena i u slobodnu - masonsku ložu, i kod spiritističkog zasedanja i u opšte u celokupnom okkultizmu upotrebljene. Biblijski ona nije, i po tome je ona samo nebiblijska; božanstvenoga Prapočetka ona nema, i počemu se pokazuje lažna inspiracija i prevara. O tome je potrebno da svi porazmislimo o svemu, a takođe i karizmatičari, koji ime »Isusa Hrista« u molitvi za bolesne upotrebljavaju, takođe odbivaju, sebe dopuste pokrste u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Ipak isto moraju izići lažni hristosi i lažni proroci, da se stime ispuni šta je naš Gospod unapred predskazao: „*Mnogi će reći Meni u onaj dan: »Gospode! Gospode! nijesmo li u Ime Tvoje prorokovali, i Tvojijem imenom đavole izgonili, i Tvojijem imenom čudesa mnoga tvorili?« I tada ću im ja kazati: »Nikad vas nijesam znao; idite od Mene koji činite bezakonje!«*” (Mat 7:22 - 23).

Ko može da shvati da u celokupnom Hrišćanstvu i o toj osnovnoj nauki kao: Božanstvo, krštenje i večera, vlada nejasnost, i ako su one kao sunce jasno napisane u Bibliji? To je samo zbog toga, što ljudi nisu ostali u nauki Hrista i Apostola. Nažalost prvopočetno Otkrivenje, koje je bilo poklonjeno apostolima, već su bile kod prvih hrišćanskih stoleća izgubljene otišle. Strano, političko - religiozno dobro smatranje bilo je od crkvenih očeva u Hrišćanstvu uneseno.

Taj poznati Švajcarski teolog Hans Kjung jeste u njegovoj knjigi »Hrišćanstvo« sa više preko hiljadu stranica ovu važnu temu obradio. Na stranici 126 pita on: „**Gde je u Novom Zavjetu govor o jednom Trojstvu?**” I neposredno posle toga on piše: „**U Novome Zavjetu nema nauke o Trojstvu**”. On prilazi prema tome »Comma Johaneum« „*Jer je troje što sujedoči na nebu Otac Riječ i sveti Duh, i ovo je troje jedno.*” objašnjava: „**Ipak istorijski - kritični pregled jeste ovu rečenicu kao jednu u trećem ili četvrtom stoleću u Severnoj Africi ili u Španiji nastalu prevaru otkrio, i rimskoj inkvizicionnom**

službeništvu ne doprinosi ništa, da su oni ovu rečenicu još pre početka našega stoleća pokušavaju autentično zastupe. Ipak šta to drugačije označava u jasnome tekstu kao: U jevrejskom hrišćanstvu, da u svom Novom Zavjetu, postoji doduše vera u Boga Oca, i Sina Isusa, i u Svetoga Duha Božijega, ali ne postoji nikakve nauke o jednome Bogu od tri Osobe (Njegovoga bića), nikakvoga učenja o jednom »trojedinom Bogu«, i o jednoj »trojici« (str. 126 - 127).

Večera

Takođe o proslavi Večere je teklo različito smatranje. Nije čudo, da je do tada već, za vreme reformacije i isto posle reformacije bilo uvijek iznova novih teologičarskih obračuna.

Da bi praprvobitno značenje o Večeri razumeli, moraju odgovarajuća mesta Pisma biti pročitana. Prahrišćani nazvali su prosto večeru »prelomljenje hljeba«. Dalje su oni dolazili po kućama (Dje 2:42 - 47; Dje 20:7). To je bilo kod proslave Pashalne večere, kada je naš Gospod uveo večeru (Jov 13; Mat 26; Mar 14). U 2 Mo 12, kada je Bog Gospod podao upućivanja ka prvoj Pashi, označio je On prvi put i prozvao narod Izraelski »Saborom« (Ecclesia = Pozvanima). Zatim moralo je jedno jagnje kao žrtva da se prinese i ta prolivena krv radi njihove zaštite na oba do vratka: „**A krv ona biće vam znak na kućama, u kojima ćete biti; i kad vidim krv, proćiću vas, te ne će biti među vama pomora ...**“ (2 Moj 12:13). Jagnjetovo meso bilo je pripremljeno i je li su zajedno sa presnim hljebom. Na to se Pavle odnosi u 1 Kor 5:7, kada on piše: „**Očistite dakle stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste prijesni; jer pasha naša zakle se za nas, Hristos.**“

U Jov. 6 mi nalazimo osobitu priču govora, gde Gospod primenjuje simbol hljeba k Sebi Samome: „**Ja sam hljeb života ... Ja sam hljeb živi koji siđe s neba** (najpre je On taj Hljev, a zatim ga On podaje): **koji jede od ovoga življeće va vijek: i hljeb kojiću Ja dati tijelo je Moje, koje ću dati za život svijeta ...**“ „**Ako ne jedete tijela Sina čovječijega i ne pijete krvi Njegove, ne ćete imati života u sebi ...**“, **... koji jede od ovoga hljeba življeće va vijek!**“

U Mat. 26 učenici su zapitali: „**Gdje ćeš da Ti zgotovimo pashu?**“ (st. 17-19). „**I kad jedahu, uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi ga, i davaše učenicima i reče: uzmite, jedite; ovo je Tijelo Moje.**“ (st.26). Zatim sledi stih 27: „**I uze čašu-(pehar), i davši hvalu dade im govoreći: »pijte iz nje svi.**“ I tek zatim je On kazao: „**Jer je ovo krv Moja Novoga Zavjeta**

koja će se proлити za mnoge radi otpuštenja grijeha.” (Pogledaj takođe Mar 14:24 - 25). I tako, hljeb je li, i vino pili. U odnosenju vina u peharu-čaši, kazao je naš Iskupitelj: „***Kažem vam pak da ne ću od sad piti od roda ovoga vinogradskoga do onog dana kad ću piti svama novoga u Carstvu Oca Svojega***” (Mat 26:29 s.).

Iskupitelj jeste prolio Njegovu krv poklonio nam kroz to oprostjenje naših grijehova i pomirenje s Bogom. **Hljeb i vino ne moraju i netrebaju da se pretvore; Hristos ne mora i ne treba po drugome putu prineti Sebe na žrtvu, to je On jednom za uvijek uradio.** On je tačno saglasano Božijemu planu spasenja „... ***nego kroz Svoju krv uđe jednom u svetinju, i nađe vječni otkup***” (Jev 9:12).

Glavna misao se već nalazi napisana u 3 Moj 17: „***Jer je duša tijelu u krvi!***” U krvi tog Iskupitelja nalazio se božanstveni, vječni Život. I kod svijui iskupljenika krvlju Sina Božijega i na novo rođenih iz Riječi i Duha (Jov 3:3; Jak 1:18; 1 Pet 1:23) - nalazi taj isti vječni Život, kako je bio u Sinu Božijem (1 Jov 5:11 - 13). Pavle je jasno za svakoga napisao u 1 Kor 10:16 - 17: „***Čaša blagoslova koju blagosiljamo nije li zajednica krvi Hristove? Hljeb koji lomimo nije li zajednica Tijela Hristova? Jer smo jedan hljeb, jedno tijelo mnogi; jer svi u jednome hljebu imamo zajednicu.***”

U 1 Kor. 11:23 - 34 napisao apostol : „... ***Jer kadgod jedete ovaj hljeb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznjanjujete, dokle ne dođe. Tako koji nedostojno jede ovaj hljeb ili pije čašu Gospodnju, kriv je tijelu i krvi Gospodnjoj ...***” (st 26 - 27) Gde se proslavlja večera tu se javlja Najviša tačka u jednom Bogoslužanju. Ali svaki čovjek da ispituje sebe pred Bogom i moli zbog oprostjenja. U stvarnoj predanosti i strahopoštovanju večera se u spominjanju predanosti Njegovog tijela kao ta žrtva i Njegove svete krvi, da je On prolio, slavi. Ispečeni bez kvasca hljeb biće od Sabora blagosloven, prelomljen i podeljen; pehar s vinom biće takođe blagosloven s molitvom i svima pružen. Tako je bilo od prvih Hrišćana prakticirano, i tako je bilo ostavljeno Saboru Novoga Zavjeta.

**Natrag k Riječi -
natrag k početku.**

„...ali Riječ Gospodnja ostaje do vijeka». A ovo je riječ što je objavljena među vama” (1 Pet 1:25).

Posle stoléća, kod kojih je Državna - Crkva izvršila Svetski mač i duhovnu vlast preko pojedinaca i preko čitavih naroda, poravnili su sebi

put u prolaženju srednjovekovnog doba u jednu duhovnu obnovu povratnog mišljenja k Bibliji.

Kod svih probuđenja do i posle reformacije je su biblijski vernici napustili Državnu crkvu i je su od nje bili proganjani. John Wyclif (1321 - 1384), koji je preveo Vulgatu na engleskome jeziku, upoznao je značaja od Riječi Božije i javno priznao: „**Za mene može samo da važi, šta se nalazi u Bibliji!**” On je odbio papstvo i bio je 30 godina još posle njegove smrt proglašen Jeretikom. Takođe Jan Hus (1370-1415) propovjedao je posle primljenoga prosvetljavanja iz Biblije i rešio se suprostavi protiv svih zahtevanja papstva. Za njega je Biblija ostala jedinstveni Autoritet po pitanju vjere. Tako je on pisao u njegovome komentaru k Jovanu 8:31-32: „**Traži Istinu, slušaj Istinu, uči Istinu, ljubi Istinu, kaži Istinu, drži Istinu, i zaštititi Istinu do smrti!**” 6 jula 1415 posle iznosenja smrtno preosude kroz taj crkveni sabor u Konstancu, on, se molio za neprijatelje istine zbog oprostjenja, i svezan na lomači spaljivanja, predao u plamenu ognjenome dušu svoju Isusu Hristosu.

Martin Luter je odbacio papsku trgovinu opraštanjem grehova i propovedao pokajanje i opravdanje kroz vjeru. Već 1520 godine publikovao je on pismo o »Vavilonskome zatvoru Crkve« i izložijo svoju tačku gledišta o tome, što čoveka ne spasavaju crkvene svetotajne, nego samo takva vjera u Isusa Hrista. Za njega je isto važilo: „Sola Scriptura” - Jedino Pismo! U tome Reichstag k Worms-u kazao je Martin Luter 18 aprila 1521 na kraju njegovoga govora koje su postale čuvene Riječi: „**Zato što ja tako ne vjerujem papi niti koncilima, pošto postoji činjenica, da su oni često grešili i upleteno zastupali svoje sopstvene stavove protivurečnosti, tako sam ja, i ako ne budem kroz Svedočanstva Pisma i svetlim Osnivanjima ne budnem pobjedio, kroz mene navedena jasna svedočanstva Pisma pobjedim, gde sam zatočenik Božje Reči. Ja se ne mogu ovog odreknuti i niti želim, djelovati protivu savjesti je opasno, i nepoželjno. Tako pomози mi Bože, Amin!**” Na samom vrhuncu duhovnoga obračuna video se Reformator zvučnik Božij protiv pape i crkve.

U Švajcarskoj je reformacija praznovala svoju pobjedu kroz Huldreich Zvingli 1531 godine u Zirihu; Jean Calvin je takođe 1536g. pomogao prodorom u Genfu. Oni i mnogi drugi su doprineli svoj deo tadašnjeg »protestanskog« probuđenja po čitavoj Evropi. Po svim mestima sakupljali su se na molitveni čas postali vjernici, gde su od postojeće crkve nazvani »jereticima«. Nastala su mala sakupljanja, bilo je pokreta krštenja, bili su označeni kao »Sekte« i proganjani.

Zatim reformacija se više nije mogla zaustavi, Sveto Pismo u probuđenjima kod sledećih stoleća se sve dublje i jasnije otkrio i bio propovedan. Pojavio se propovjednik probuđenja kao Graf Zinzendorf za bratsku crkvu, John Weesley za metodiste, John Smith za baptiste, Menno Simon za menonite, William Booth za spasilačku armiju, i mnogi ostali drugi nastupili su. O tom zastupniku Hrista, koji je za sebe svu vlast na zemlji prisvojio, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili poštuje, njega je Pavle već označio sinom pogibije (2 Solu 2), svi propovednici biblijske istine bili su jedinstveni. Oni su naglasili da Božija Riječ ne poznaje » Zastupnika Hristova« (Vikarius Fili Dei) ni jednog »Sledbenika Petrova«, a takođe i to šta je naš Gospod kazao u Mat 23:9: „*I >Ocem< ne zovite nikoga na zemlji - a kamoli »sveti otac« - ; jer je u vas jedan Otac koji je na nebesima.*“

Jedan mora da kaže

To je poznato, da su religije sve narode i zemlje pod svojom vladavinom uzeli: ovde Hrišćanstvo, tamo taj Islam, tamo taj Induizam, ili Budizam. Tako se južni deo Evrope od Italije do Španije nalazi pod vladom katolicizma, a sever na protiv do Švedske, Norveške i Finske pretežno je su protestanti. Ako pogledamo na Severnu Ameriku, tako su S A D i Kanada takođe nalaze skovane protestantizmom, a zemlje na Južnoj - i Centralnoj Ameriki, naprotiv pod katolicizmem. U Indiji je preovladao induizam i u celokupnom Srednjem Istoku - Islam, a u Aziji - preovladava budizam. Sve religije zajedno je su samo prosta obećanja, koje se ne vraćaju natrag k Bogu i počemu nepovezuju Snjim. Zbog toga je potrbno jasno kazati: **Da se Spasenje Božije ne nalazi ni u jednoj Religiji ili crkvi nego samo u Isusu Hristosu.** Sva čovječanska obećanja o nebu i raju nemaju veze s Bogom. Imamo samo Jednog - smatram Spasitelja lično, koji može kazati: „**Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju**“

(Luc 23:43).

Nijedna od tako nazvane hrišćanske crkve, dal katoličarska ili još pravoslavna, ni anglikanska, ni još luteranska ni kalvinistička, a takođe ni koptička ili neka druga osnovana crkva koja je od Hristosa Spasitelja, zasnovana. Tako je na primer papa u stvari Glavešina rimo - katoličke crkve, i taj patrijah - Glavešina ortodoksne crkve, takođe nije glava Crkve Isusa Hrista. Arhiepiskop od Canterburu je u stvari duhovna glava anglikanske crkve, ipak nije glava Crkve Isusa Hrista To sve pogađa hrišćanske konfesije, i pored svih njihovih razlikovanja imaju zajedno svi »Nikejsko - Kalcedonske vere ispovesti« sa crkvom Rima. Prvi teologičarski preduslov za članstvo protestanskih zajedništva u »Crkveno

Svetskom zavjetu« saglasno prema Wikipedia „**Priznanje vjere u trojedinoga boga, kako je on bio izražen u Bibliji u Nikejskom - Kostantinopoljskom simbolu vjere**”.

To takođe nije Vjeraispovedanja Sabora živoga Boga. Sabor Isusa Hrista vjeruje u toga jedinoga Boga, kako Njega Biblija zaista svedoči. Ona se sastoji iz svih vremena biblijskih vjernika svih zemalja, naroda, rasa i jezika. I Gospod jeste lično kazao: **»Carstvo Moje nije od ovoga svijeta ... «** Sabor živoga Boga nije jedna državno priznata religija, nego sačinjava tijelo Gospoda, kako se nalazi napisano: **„A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom** (1 Kor 12:27). I u jednoj istinoj crkvi iskupljenih Isus Hristos jeste Glava (Efe 4:15) i Biblija kao Božija Riječ od jedinog Autoriteta.

Istinska Vjera

„Koji ne vjeruje Bogu načinio ga je lažom” (1 Jov 5:10).

Bože sačuvaj! Nego Bog neka bude istinit, a čovjek svaki laža, kao što stoji napisano: »Da se opravdaš svojim riječima, i da pobijediš kad ti stanu suditi.« (Rim 3:4).

O Avraamu se kaže: **„Vjerova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu”** (Rim 4:3; Gal 3:6). Avraam se pokazuje najboljim primerom istinske vjere. Istinska vjera je samo moguća tada, kada Bog može lično govorit svakome kroz Njegovu Riječ. Nevjerstvo tada nastupa, kada ljudi dupostaju, gde neprijatelj postavlja pod znakom pitanja, šta je Bog kazao kroz Njegovu Riječ. Kako vjera, tako i nevjerstvo počeli su u raj. Posle toga, kad je Bog Gospod govorio s Adamom, sotona je upleo Jevu diskusijom o tome što je kazao Bog. Sotona uvijek uzima to, što je kazao Bog, seje sumnju, domeće, i oduzima, prevrće i tumači. Rezultat je bilo nevjerstvo, koje je privelo k neposlušnosti, i zaključno k prevari grehovnoga pada. Sotona je došao k našem Iskupitelju sa rječima: „Jer u pismu stoji ... ” I u tome je stvarno kušanje. I bez toga, Božiju Riječ postaviti u znaku pitanja, i u opšte jedno iskušnejnje, nijedna prevara, ni prestupanje moguće. A Gospod odgovori njemu i reče: **„Ali i to stoji napisano ...”** (Mat 4:1 - 11; Mar 4:1 - 13). Takođe i u teologa mogu biti Biblijske teme, zatim i to šta će biti od njih kazano, može savršeno biti u potpunoj protivnosti. Ako li neko uzima jedno Biblijsko mesto i izlaže sumnje, takođe je neprijatelj, koji takođe vodi k sumnji, i koja vodi k padanju. Samo istinska Božija djeca uvek privlače sledeće mjesto Pisma prema tome gde tu temu još jasnije osvetljavaju.

Prvi i drugi dolazak Hrista pripadaju k spasilačkome planu Božjem

Pri prvom dolasku Hrista radilo se o službi Jovana Krstitelja i ispunilo se proročanstvo iz Mal. 3:1: „**Evo ja ću poslati anđela Svojega, koji će pripremiti put preda mnom**” (Mat 11:10; Luc 7:27). To obećanje, koje nalazi svoje ispunjenje pred povratkom Hrista, glasi tako: „**Evo, Ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji**” (Mal 4:5 - 6). Ono je bilo potvrđeno od našeg Gospoda posle službe Jovana Krstitelja: „**A Isus odgovarajući reče im: »Ilija će doći najprije i urediti sve«**” (Mat 17:11). U Mar 9:12 jeste naš Gospod još jednom potvrdio: „**Da, Ilija će doći najprije i urediti sve.**»

Na mnogim mestima Biblije ide neposredno govor o „**Povratku Isusa Hrista**” Od samoga početka bilo je očekivanje Njegovog povratka centralna tema svih vernika. Zasnovano je ovo očekivanje na tome obećanju, kojega je On sam podao: „**... i kad otidem i priprevim vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k Sebi da i vi budete gdje sam Ja**” (Jov 14:3).

O pitanju učenika o tom znaku Njegovoga povratka i o pošljedku vijeka (Mat 24:3) Gospod je odgovorio sledećim rečima: „**... i propovjediće se ovo Jevanđelje o carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svijem narodima. I tada će doći pošljedak**” (st. 14) Nikada prije toga nije bilo takvoga vremena, kao sad, pri čemu će Jevanđelje preko savremenih sredstava i modernih medija, dostiglo do najudaljenijeh mesta na zemlji. U samoj svrhi radi se pri propovedanju punoga Jevanđelja o tome, **pri čemu bi vernici bili pripremljeni k povratku Isusa Hrista**, i bilo je tako napisano: „**... i gotove uđoše s Njim na svadbu, i zatvoriše se vrata**” (Mat 25:10).

Povratak Hrista je bila u vreme apostola glavna tema propovjedanja i takođe jeste i kod našeg vremena. U poslanici k Solunjanima apostol Pavle piše: „**Jer ko je naš nad ili radost, ili vijenac slave? Nijesteli i vi pred Gospodom našijem Isusom Hristom o Njegovu dolasku?**” (1 Sol 2:19). Apostol Pavle je mogao zaključiti svojeg svedočanstva stakvim rečima: „**Dalje dakle meni je pripremljen vijenac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju Njegovu dolasku**” (2 Tim 4:8).

Sad tako blizu pred povratkom Hristovom, moraju svi, koji ka Crkvi Gospodnjoj pripadaju, tako iste doživljaje spasenja dožive, kako je bilo od

samog početka u Praprvo-bitnome Pismenome stanju, budu povraćeni pred Bogom. Tako je isto apostol Petar već ranije u odnošenju prema Hristosu i vernicima unapred predskazao: „**Kojega valja dakle nebo da primi do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetijeh proroka Svojijeh od postanja svijeta** (Dje 3:21) **U Crkvi živoga Boga, mora pred Povratkom Hrista tako postati, kao na samome početku: prva i poslednja propovjed, a isto tako prvo i poslednje krštenje, svaka nauka i praksa moraju se u potpunosti složiti.** Isto Jevanđelje, ista vjera, takođe isto krštenje propovjeda se sad preko čitavoga svijeta i svi, koji stvarno vjeruju, kako Pismo kaže, dožive oprostjenje njihovih grijehova i dopuste se krste kao u početku, u Ime Gospoda Isusa Hrista i prime krštenje Duhom. **To je ta jedinstvena - apostolska i istinita - biblijska Muštra, koja do samoga kraja važi pred Bogom.** (Dje 2:38; Dje 8:17; Dje 10:43 - 48; Dje 19:5 - 6).

O tome se ne smije prećutati

„Zaista, zaista vam kažem: koji prima onoga koga pošljem Mene prima; a ko prima Mene prima Onoga koji Me posla” (Jov 13:20).

Kako je Bog Sam pozvao i poslao Avraama, Mojsija i Proroke, tako je On poslao Jovana Krstitelja, a takođe je On lično prizvao Pavla i poverio ga sa jednim osobitim Spasilačkim - istorijskim zadatkom za celokupnu Crkvu. Takođe isti Bog podao je obećanje **poslati jednog proroka kao Iliju** prije nego priđe kraju dan Spasenja i nastupi dan Gospodnji (Mal 4:5 - 6). Ovo je obećanje na sami poslednji odeljak vremenske milosti, u kojem mi sada živimo, prije nego će se sunce pretvoriti u tamu i mjesec u krv (Joil 3:4; Dje 2:20; Otkr 6:12), došlo ka navršavanju. Kada je baptistički propovjednik Villijam M. Branham 11 juna 1933 g., posle jedne Jevanđelizacije u Jeffersonville, Indijana, SAD, odprilike 300 novoobraćenika u rijeki - Ohio pokrstio, bilo se dogodilo nešto nesvakidašnje: odprilike u 14 č., kada je on želeo da pokrsti sedamnajestu osobu, sišlo je jedno nadprirodno vidljivo svijetlo i za nekoliko hiljada prisutnika, koji su stajali na obali, i zaustavilo se samo nekoliko metara nad Božjim čovjekem, i zazvučale su riječi: „**Kako je Jovan Krstitelj bio poslan pred prvim dolaskom Hrista, tako će Poruka, koja je bila podana tebi, biti jedan Pretečnik pred drugim dolaskom Hrista.**”.Associated Press u SAD i u Kanadi su saopštavali tada o tome. I sve u opšte je poznato, gde je William Branham posle drugog Svetskog rata, posebno od maja 1946 bio od Boga upotrebljen preko čitavoga svijeta radi proboja isceljenja - i pokreta probuđenja.

Kroz potvrđenu službu čovjeka Božijega Wiliama Branham-a, jeste Gospod Sam povratio Njegov narod k Biblijskoj Istini o Božanstvu, Kršćenju, za Večeru Gospodnju i ka svim biblijskim naukama. Čitava namjera Božija je bila propovedana i čista Biblijska poruka odlazi preko čitavog svijeta zbog Pozivanja, odvajanja, pripravljenja, istinskih vernika **za toga slavnoga dana Povratka Hristova** (Jov 14:1 - 3; 2 Kor 6:14 - 18; 1 Sol 4:13 - 18).

Kako je Ilija uzeo 12 kamena u saglasnosti 12 plemena Izrailjeva opravio oltar Božiji i pozvao Božjeg naroda na goru Karmilsku zbog odluke (1 Car 18:17 - 40), tako je bilo i u našem vremenu, i u tome samome važnom vremenskom odeljku Istorije spasenja, nauka od 12 apostola bila je ponovo postavljena na Svijetnjaku, Crkva Isusa Hrista bila nanovo izgrađena i postavljena na prvobitnome temelju apostola, i **svako je pozvan da pogodi rešenje: „Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za Njim; ako li je Val idite za njim!”** (1Car 18:21).

Jedno poslednje Opominjanje.

Danas svi teolozi znaju, da je Jovan Krstitelj bio jedan obećani prorok (Isa 40:3, Mal 3:1), koji će Gospodu pripraviti put, ipak bio odbačen od književnika: „... a fariseji i književnici odbaciše savjet Božiji za njih, i ne htješe da ih on krsti (Luc 7:30). Ne ponavlja li se sada šta je se tada dogodilo? Uluci 19,44 Iskupitelj je bio zaplakao za Jerusolimom i kazao: „... za to što nijesi poznao vremena u kojemu si pohođen.” Ne odbivajuli danas **Savjet Božiji** i te pojedine, koji ne žele verovati Biblijski i krstiti se po Bibliji? Sigurno nije dovoljno, iskreno se moliti po religioznoj tradiciji i „Oče naš”: „... Da dođe carstvo tvoje, da bude volja Tvoja ...”, ako u opšte o tome ne mislimo, što bi tvorili **volju Božiju, koja je jedino otkrivena u Riječi Božjoj.**

Ne ponavlja li se isto u našem vremenu i to, što je tada Gospod kazao: „**Teško vama zakonici! Što uzeste ključ od znanja: sami ne udoste, a koji šćadijahu da uđu, zabraniste im**” (Luc 11:52)? Ne grade li svi svoja sopstvena carstva, i svoju sopstvenu crkvu? Ne maju li svi njihove programe? Što je sa takvima, koji su iz Refomacije izašli, pa i do Pentakostalnog pokreta, koji i pored svega toga još uvijek sopstvenoga Jevandelja propovijedaju?

Svetska crkva nastoji k religioznome Jedinstvu svih hrišćanskih Konfesija i konačno na kraju k jedinstvu svih religija pod Rukovodstvom

jednog Starešine, kao Svedskog autoriteta, gde se pozivaju na Jovanovu 17: „... *da svi jedno budu!*” Papa Francisko jeste sve drugačije vjernike, koji su prije bilo nekada od katoličarske crkve bili proganjani od Valendezova i do samoga Pentakostalnog pokreta, zastupnički molio radi oprostjenja. Da, ne budne više tog Razdvajanja, nego gde ću još svi u Ujedinjenje - zajedničkog priznanja u »trojedinog Boga« da se mole. Ujedinjavanje crkava sa pogledom na 500 - godišnji jubilej reformacije i 2017 godine imaće apsolutno primućstvo.

Kako stoji o tom Ujedinjenju svih biblijskih Vernika s Bogom kroz Isusa Hrista, Gospoda našega, kao Glava Crkve?

Ko je iz svih osobito odgovornih lica iz mnogih hrišćanskih Misijonskih djela, pa do izvesnih propovjednika - blagostanja, gde se milijoni slušateljstva pripremaju stvarno k bliskome povratku Hrista? Izazov ka svakome pojedincu tako glasi: „Natrag, k Bogu! Natrag, k početku! Natrag k večno – neprolaznoj Riječi, koja je izišla iz Jerusalima! **Ko se želi postavi na stranu Boga, i jedino tu Riječ kao Pravilo prihvati i ne upušta se ni u jedan kompromis?**

Isaija je morao da progłosi: „*Ko vjerova propovijedanju našem i mišica Gospodnja kome se otkri?*” (Isa 53:1). Takođe je i Pavle o tome bio doživio: „*Ali svi ne poslušashe Jevandelja; jer Isaija govori: »Gospode! ko vjerova našem propovijedanju?»*” (Rim 10:16). Ko može povjerovati tako, kako Pismo kaže? Ko respektira Božiju Riječ i dozvoljava se popravi. Svako mora ličnu odluku da pogodi, da li on želi da drži jednu potpunu aposolutnu nebiblijsku veru ispovedanja **ili dopušta priznavanjem Istinitoga ispovjedanja Apostola i Proroka**. Od nikakve je koristi, promeniti religiju na drugu religiju ili promeniti crkvu na drugu crkvu. Božija Riječ mora se kao sjeme (Luc 8:11) prihvatiti u srcu da proizvede kroz Duha Božijega novoga rođenja i svakom lično, novoga vječnoga života. (Jov 3:7; 1 Pet 1:23). Postaje savim ozbiljno i mi moramo da pogodimo odluku, skojom prelazimo k vječnosti.

Svi, koji nalaze milosti pred Bogom, proveravaju sebe, dal je tako kod njih kako je kazao Gospod: „*Ali ide vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu Duhom i Istinom, jer Otac hoće takovijeh bogomoljaca. Bog je Duh; i koji mu se mole, Duhom i istinom treba da se mole*” (Jov 4:23 - 24). Ko se ne moli Bogu istinito u Duhu i Istini po Riječi Božijoj taj se moli mimo Boga: „*Ovi ljudi približavaju se k Meni ustima svojijem, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od Mene; no zaludu me poštuju učeći naukama i zapovijestima ljudskima*” (Mat 15:8 - 9; Mar 7:6 - 7).

I zaključno je potrebno još jedanput naglasiti: Da Istinito veroispovedanje i Istinite nauke napisane su u Bibliji, i mi smo dužni sebe proveriti pred Bogom, priznajemo li mi Isusa Hrista Glavu Crkve i da li se vraćamo ka tom učenju apostola koji je izišao iz Jerusalima, ili se mi pridržavamo toga, koje je bilo izašlo iz državne crkve Rimske Imperije? Mi isključivo dopuštamo da samo Božija Riječ važi, ili mi se držimo religioznih prenošenja? Ka svima nama upravljene opomene: „**Danas ako Njegov glas čujete, ne budite drvenastijeh srca** (Jev 4:7). **Ko ima uho, da čuje neka čuje, šta govori Duh Božij svima u Crkvi Isusa Hrista! Tako stoji sedam puta u Otkrivenju (Gla. 2 i 3).**

Navršavanje prorokstva poslednjeg vremena

Mi svi primećujemo, da je na zemlji postalo sve drugačije: brak, familije, i društva nisu više to šta su oni jedanputa bili. Zagrevanje zemlje i promena klime je su dostigli brige u velikoj razmeri. Prirodne katastrofe bivaju sve veće i jače. Svetske nevolje obuhvaćaju ljude brigama za budućnost. Svugde se umnožavaju krizne tačke, posebno na Bliskome i Srednjem Istoku. Čitavi svet se nalazi u jednome uzavreću i milijoni se nalaze u jednome bekstvu. Vlade traže rešavanje problema, ali su javno preopterećeni.

Naš je Gospod kod Mat 24, u Mar 13, i u Luc 21 i u drugim mjestima govorio o tome, šta će da se dogodi prije Njegovog Povratka, i mi vidimo kako se to navršava. Celokupni razvitak poslednjega vremena, ka kome mi sada nemožemo bliže da pristupimo, bio je unapred predskazan biblijskim proročanstvom. S takvom jednom poslednjom porukom, s tim poslednjim pozivom, ljudima je na zemlji predstavljena poslednja mogućnost da pogode pravilnu odluku pred Bogom.

Da će Vječno važeće Jevanđelje za svjedočanstvo svijem nrodima biti propovjedano, kako je naš Gospod lično obavestio: „**I propovjediće se ovo Javandjelje o carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svijem narodima. I tada će doći pošljedak**” (Mat 24:14). Mi se sad nalazimo zaista tako blizume Povratku Isusa Hristusa (Jov 14:1 - 3). Znakovi poslednjega vremena jasno upućuju prema tome, i zatim moraju svi koji stvarno žele da vjeruju Biblijski, odlože svoj sopstveni put i pronađu put k Bogu. Lično je Gospod u Luc 21,28 kazao: „**A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše.**”

Ovo izlaganje ne bi trebalo bez poslednjega Biblijskoga poziva završi ka svim bogobojažnima, koji vjeruju Riječ Božiju:

„Ne vucite u tuđemu jarmu nevjernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom?

Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav dijel ima vjerni s nevjernikom?

Ili kako se udara crkva Božija s idolima? Jer ste vi crkve Boga živoga, kao što reče Bog: »Useliću se u njih, i življeću u njima i biću im Bog, i oni će biti Moj narod.«

Za to: »Iziđite između njih i odvojite se, govori Gospod, »i nedohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti«,

»I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kéeri, govori Gospod, Svedržitelj» (2 Kor 6:14 - 18).

„I čuh glas drugi s neba koji govori: iziđite iz nje narode Moj, da se ne pomješate u grijehe njezine, i da vam ne naude zla njezina!«” (Otk 18:4).

„I sad dječice, ostanite u Njemu da imamo slobodu kad se javi, i da se ne osramotimo pred Njim o Njegovu dolasku (1 Jov 2:28).

„Evo ću doći skoro! Blago onome koji drži Riječi prorštva knjige ove!” (Otkr 22:7)

„Nebo i zemlja proći će, a riječi Moje ne će proći! (Luc 21:33).

**Ako tvoja Riječ nema više značenja,
Riječ na kojoj treba da počiva moja vjera,
Ja nisam zainteresovan za hiljade svetova,
već samo pokušavam da na najbolji način
djelujem u skladu sa Tvojom Riječi.**

(N. L. Graf od Zinzendorf -a)

Ko želi više o tome doznati, šta je Bog uradio u našem vremenu i još radi, može se obrati u svakom vremenu na podanoj adresi.

Ovako nas možete dostignete:

Missions Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld

E-Mail:volksmission@gmx.de

Homepage:<http://www.Freie-volksmission.de>

Umnožavanje i kopiranje je samo sa Dozvolom dopušteno Izdavač: Ewald Frank, Misionar poštanski pretinac 100707, 47707 Krefeld, Njemačka. Čitavo odpremanje usljeđuje se na bazi dobrovoljne donacije. Sva uplaćivanja na Misijski rad u Njemačkoj: Slobodna

Narodna Misija Krefeld, poštanski žiro — Ured Essen, Br. 167606-439 BLZ 360 100 43, IBAN: DE16 3601 0043 0167 6064 39, BIC: PBNKDEFF ili slobodna narodna Misija Krefeld, sparkasse Krefeld Br. 1209386, BLZ 320 500 00, IBAN: DE14 3205 0000 0001 2093 86, BIC: SPKRDE33